

ved at paalægge en Afgift som denne griber ind i de bestaaende Forhold paa en Maade, som er utilladelig eller i alt Fald ikke fuldstændig rigtig, flere Gange er blevet løst af Lovgivningsmagten paa den Maade, at man ikke har ment, at det var nødvendigt at tage dette Hensyn. Det er maasse ærede Medlemmer bekendt, at i 1857 gav man en Lov for Frederiksberg, i hvilken det bestemtes, at man i denne Kommune kunde anvende Bestatningsreglerne for Grundtækt i Kjøbenhavn med Indenrigsministeriets Samtykke. Der udkom saa en indenrigsministeriel Skrivelse i 1861, som bestemte, at man kunde ligesom efter Grundtækt, altsaa efter en Art Bygningsfærd paa samme Maade som denne, netop det Forhold, at man skulde bestemme Værdien af Ejendomme efter deres Bygningsværdi — væsentlig efter Assurance-summen, men for øvrigt efter deres Værdi —, og man skulde saa fastsætte en Grundtækt derpaa. Der var den Gang ikke et Menneske, der tænkte paa, at Frederiksberg Bys Beboere skulde have nogen Godtgørelse, fordi man paa en Gang lagde denne Byrde paa dem. Denne Byrde var i 1865 omtrent 8 Kr. pr. Grundtæktstportion, men nu er denne Afgift stegen til 20 Kr. pr. Grundtæktstportion, det er altsaa en ret antagelig Stigning. Jeg vil spørge, om det ikke ogsaa lige saa godt teoretisk kan kaldes en aarlig Konfiskation af et Stykke af Værdien, naar man saaledes lader Grundtæktstportionen stige. Man maa i disse Forhold ikke hænges sig i Teorier men se paa, hvad der er praktisk, hensigtsmæssigt og naturligt, hvad der er en ligelig og retfærdig Fordeling, og det forekommer mig, at dette maa siges om denne Maade at tilvejebringe en Del af Kommunens Udgifter paa, naturligvis til Kommunens eget Brug.

Så øvrigt har Regeringen i Henhold til de Bemærkninger, der fremkom i Folketinget i Fjor om dette Forslag, indsat en Paragraf i Lovforslaget, hvorefter ikke hele Byrden skal komme straks, men man lader den vokse i Løbet af 12 Aar, saaledes at man i de første 4 Aar kun skal paalægge en Fjerdedel, i de næste 4 Aar Halvdelen og endelig i de følgende 4 Aar tre Fjerdedele af Bygningsfærdens fulde Beløb, saaledes altsaa, at hele Byrden først fremkommer efter 12 Aar. Det er jo overmaade moderat og hensynsfuldt. Jeg tror ikke, at det er nødvendigt at gaa dertil. Skulde det gøres, maatte det være for at modarbejde den Opinion, som hos adskillige af dem, hvem denne Skat vil komme til at ramme, er til Stede imod den. Jeg tror, som sagt ikke, at man behøver at gøre det. Smidlertid er det jo noget, man kan tage under nærmere Overvejelse.

Joruden at der saaledes er kommet noget ganske nyt ind i dette Lovforslag, er der ifet en Forandring, en Omarbejdelse af Lovforslaget, saaledes at der nu er optaget enkelte Bestemmelser, som ikke fandtes i det tidligere Lovforslag, en Omarbejdelse, hvorved der i øvrigt paa forskellig Maade er taget Hensyn til en Del af de Bemærkninger, der ere fremkomne i Folketinget, men dog saaledes, at Regeringen paa adskillige Punkter er vendt tilbage til, hvad den tidligere havde foreslaaet. Forhandlingen i Fjor er saa ny for de allerfleste Medlemmer, at jeg ikke finder Anledning til for mit Vedkommende at komme ind paa, hvad der den Gang blev udtalt her. Trede Medlemmer, der ikke vare til Stede i Fjor, have let Lejlighed til at efterse Forhandlingen i Rigsdagstidenden. Jeg skal derfor ikke forny Debatten om Paaligningen paa Aktiefestaber, og hvad dertil hører, eller om de øvrige Punkter, jeg den Gang berørte.

Der er kun eet Spørgsmaal, som jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til, fordi jeg tror, at der gør sig en ikke ganske rigtig Opfattelse gældende derom. Det er i øvrigt et meget vigtigt Spørgsmaal, det egentlig afgørende Spørgsmaal, naar der er Tale om den mellemkommunale Bestatning. Spørgsmaalet opstilles nemlig som Regel formuleret paa den Maade, at man vil gøre Forstel paa, om Paaligningen skal ske i Næringskommunen eller om den skal ske i Opholdskommunen. Regeringens Forslag gaar som bekendt ud paa, at det er Opholdskommunen, som skal foretage Paaligningen, medens andre mene, at det bør være Næringskommunen. Men det er slet ikke det, hvorpaa det kommer an, og det viser sig allerede derved, at selv efter Regeringens Forslag, som det nu foreligger, er der en Paaligning begge Steder; det maa der ogsaa være, det er aldeles uundgaeligt. Det er altsaa ikke det, der er Spørgsmaal om, men Spørgsmaalet er, hvorvidt Næringskommunen skal have Krav paa at faa et tilstrækkeligt Beløb af dem, som udøve Næring der, at faa et passende Beløb, der svarer til, hvad andre næringsdrivende i den samme Kommune udrede, eller ikke. Det er det, der er Pointen i Sagen, og dette Spørgsmaal er jo i Regeringens Forslag løst paa den Maade, at der skal kun svares en vis bestemt moderat Afgift; den maa ikke overstige 2 pCt. af Indtægten af vedkommendes Næring og er i øvrigt saaledes begrænset, at den ikke maa overstige Halvdelen af, hvad den vedkommende overhovedet svarer i sin Opholdskommune. Det er det, der er det store vanskelige Spørgsmaal, hvorledes man skal